

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

LELKÉSZI KÖSZÖNTŐ

Kedves Olvasóink!

Hamarosan ránk köszönt a nagypénteki passió és a feltámadás csodája. Ez az ünnepünk arról beszél, hogy az Istennel való életnek és az üdvösségnek ára van! Méghozzá olyan magas ára, amit mi nem tudunk kiegyenlíteni. A zsoltárok könyvében ezt olvassuk: **„Hiszen senki sem válthatja meg magát, nem adhat magáért váltságdíjat Istennek. Mert olyan drága az élet váltsága, hogy végképp le kell tenni róla, még ha örökké élne is és nem látná meg a sírgödört. Pedig meglátja! Meghalnak a bölcsek, a boldond és ostoba is elpusztul és másokra hagyják vagyonukat.”** (Zsoltárok 49.8-11). Döbbenetes figyelmeztetése ez az Úr Istennek: a pénz, a vagyon ebben a földi életben sok mindenre elég lehet, de az örök élet szempontjából semmit nem jelent! Meztelenül és tehetetlenül megy tovább ebből a földi életből minden ember. Az üdvösségnek ára van, de azt nincs miből teljesíteni. Isten azonban fizet érettünk és helyettünk is. Nem pénzben, hanem életben és áldozatban. Mindenét adja, amikor a keresztre megy értünk, hogy nekünk örök életünk lehessen! Mi ehhez képest az, amit mi Neki adni tudunk? Aki már egyszer is kórházi ágyra került, tudja az élethez képest az anyagiak, vagy bármi más csekélység.

Isten az életét adta érted és értem ott a kereszten. Így fizetett. S ezért a fizetségért, mi nem lehetünk eléggé hálásak. Az elkövetkező hetekben az istentiszteleteinken különösen is a megváltásunknak ezért a csodájáért fogunk hálát adni. Szeretettel hívom ezekre az alkalomokra ezúton is lapunk valamennyi olvasóját.

Faragó Csaba lelkipásztor

Reviczky Gyula:

Feltámadás

Fakadnak már a virágok,
Kiderül az ég,
És a föld most készül ülni
Drága ünnepét.
Szíveinkben, mint a földön,
Ma öröm legyen,
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Aki tanait gyűlölték,
Meg nem ölheték.
Nem rejtette sír magába
Égi szellemét.
Mert égből eredt, s nem is volt
Születése sem...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Kettős ünneplés azóta
Minden kikelet!
A mennyországé és a földé...
Ünnepeljete!
Adjatok hálát, hogy ismét
Új világ terem,
S feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Aki tudja, mint töré fel
Sírját a dicső:
Aki látja, hogy a földön
Minden újra nő:
Gondoljon feltámadásra,
Mely örök leszen...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Adjatok hálát, s virágot,
Tömjént hozzatok.
Hallelujah! Hallelujah!
Zengje ajkatok.
Mert feltámadtok ti is még
Valamennyien,
Mint az istenember egykor:
Győzedelmesen!

A rendbe hozott gyülekezetért

A Magyar Református Egyház a 2009-2014. közötti esztendőket Kálvin évekké nyilvánította. Ennek apropóján gyülekezetünk lapja 2010-ben is szeretné folytatni Kálvin gondolatainak ill. egy-egy konkrét témában adott tanításának közreadását. Tesszük ezt abban a reményben, hogy – mindezek által is – elősegítjük reformátor elődünk puritán világlátásának, máig aktuális tételeinek megismerését, valamint személyes, családi és közösségi életünkre való mindennapi alkalmazását. Méltók ezek a tiszta, biblikus gondolatok a továbbgondolásra! Sorozatunk első részét Barbara Schenck és Georg Rieger református teológusok tanulmánya alapján, dr. Békefy Lajos fordításában adjuk közre.

„Genf Városi Tanácsa 1541-ben arra kérte Kálvint, térjen vissza a városba és hozza rendbe a gyülekezetét. Ehhez Kálvin semmiféle közvetlen politikai-hatalmi eszközt nem vett igénybe. 1559. december 25-ig, amikor karácsonyi ajándékként megkapta a genfi polgárjogot, még választói joga sem volt, és semmiféle közhivatalt nem pályázhatott meg. Csak alkalmilag kérték fel arra, hogy jogászként vegyen részt a genfi törvénykezés előkészítésében.

Reformátorunk szellemi előfutára volt az új protestáns egyházi rendtartásnak, illetve egyháztannak, amit a római katolikus püspökök és a papok által meghatározott, és gyakorolt hierarchikus egyházszerkezet helyébe léptetett. A bibliai bizonyoságtételt követve, Kálvin „demokratizálta” az egyházi tisztségeket, illetve hivatalokat, megerősítette a világi szerepét az egyházban, és bevezette a kollegiális szupervíziót, a testvéri tanácsadást a lelkészek között (lelkészek lelkigondozása!). Az egyházi rendet Kálvin érzékletesen így fogalmazta meg: „Amint a Krisztus üdvözítő tudománya az egyház lelke, úgy benne a fejelem az idegek szerepét tölti be. Így történik meg, hogy a test tagjai, mindegyik a maga helyén, egymással összefügg” (Inst IV, 12,1)

Négyféle tisztség a gyülekezetben

Kálvin megosztotta a teendőket a gyülekezetben, mégpedig négy, egyenrangú tevékenységi körre:

- **a lelkészi tisztt** az igehirdetésre, a sákramentumok, szentségek kiszolgáltatására és a személyes lelkigondozásra szolgál;
- **a tanítói tisztt** az írás magyarázását és a hitoktatást foglalja magában;
- **a presbiteri tisztt** a konzisztórium, a presbitérium vagy egyháztanács feladatkörét írja le egyénre szabottan. A presbiterek feladata a jó gyülekezeti rend megőrzése;
- **a diakónusi tisztt** velejárója az adományok gyűjtése, elosztása, valamint a rászoruló és betegek ellátása, gondozása.

Kálvin a „konfliktus-kalauz”

Amikor Kálvin Genfbe megérkezett, kaotikus állapotokat talált ott. A polgárok először is „felmondtak” a savoyai hercegnek, elszakadtak a hercegségtől, majd a városban székelő katolikus püspöknek és papoknak adták ki útjukat – egyebek között rendetlen, kicsapongó életmódjuk miatt. Az így lelt szabadság azonban azzal fenyegetett, hogy anarchiába és önkénybe csap át.

A reformáció genfi bevezetője, Wilhelm Farel lelkész ezért hívta segítségül Kálvint a város rendbe hozásához, az új genfi egyház-, és közrend megteremtéséhez. Ennek érdekében Kálvin kialakított egy szabályozást, ez volt hivatott segíteni a konfliktusok kezelését, illetve a közrend megteremtését, fenntartását. Ezt viszont nem lehet hasonlítani az iszlám istenál-

lamhoz, mivel Kálvin semmiképpen sem a politikai rendet vagy az ítélkezést akarta megváltoztatni, vagy valami mással helyettesíteni azt.

Kálvin tekintete olyan helytelen viselkedésformákon akadt meg, melyek veszélyeztették a közösséget, vagy az Istennel szembeni megvetést mutatták. Ilyen esetekre vezette be az ún. egyházfegyelmezés rendjét. Ez azonban nem valamiféle önkényes ítélkezés volt, hanem szigorúan be kellett tartani a bibliai rendelkezést a Mt 18,15-17 szerint. Ez pedig háromlépcsős fegyelmezési rendszer volt. Első lépcső: ha vétkezik valaki ellened, menj el és dorgáld meg a te atyádfiát négy szemközt. Ez Kálvin értelmezésében lelkigondozói beszélgetést jelentett.

Második lépcső: ha nem hallgat rád, végy magad mellé még egy-két gyülekezeti tagot, azokkal együtt próbáld jobb útra téríteni. Ha pedig ez sem használ, akkor a konzisztórium vagy presbitérium, de nem az egész gyülekezet elé kell idézni az engedetlen. Ha pedig így sem lehet megjobbulást elérni, akkor ki kell zárni az úrvacsorai közösségből az ilyen makacs személyt. De még ennek a lépésnek is az a célja, hogy az engedetleneket belátásra bírják, s újra betagozzák őket a gyülekezetbe. A genfi presbitériumi jegyzőkönyvek azt mutatják, hogy felfüggesztésre csak igen ritkán került sor. Az egyházfegyelmezés legtöbb esetben testvéri tanácsolást jelentett, illetve a személyi konfliktusok elsimítását. Ilyenek legtöbbször házassági vitákból adódtak. Kálvin ezért Genfben valószínűleg „konfliktus-kalauzként” is tevékenykedett (Michael Weinrich).

Az egyház és az állam szétválasztása

A genfi Városi Tanács 1541-ben bevezette hivatalosan is a Kálvin által kidolgozott egyházi rendtartást, de a gyakorlat mégsem felelt meg minden tekintetben a reformátor elképzeléseinek. Mégpedig azért nem, mert nem valósult meg teljes mértékben az egyház és az állam szétválasztása. Szerinte ugyanis a világi ha-

Dsida Jenő : Jegenyék

Figyelted-e
szélben a fákat?
A két jegenyét
nézd csak a kert
közepén, ama két
nyúlánk jegenyét.

Zümmög a távol
torka, süvölt
az ősz szele,
borzong a föld
s a két sudár fa
bólogat és leng.

Jobbra az egyik,
jobbra a másik,
balra az egyik,
balra a másik;
egyforma ütemre
ringanak ők.

A légben, a szélben,
fent, odafent
egyszerre tagadnak
s intnek igent
és - jaj, sose tudnak
összeborulni...

„ÖRÜLJETEK AZ ÚRBAN...” (Fil. 4. 4.)

Szeretett Gyülekezet! Az Úr 2010-ik esztendejének első vasárnapján (január 3-án) Pál Apostol Filippibeliekhez írott leveléből szólt hozzánk Isten igéje, a 4. rész első hét verséből.

Vallomás, intelem és biztatás van ezekben a versekben, melyek ereje ma, két-ezer év távlatából is érvényes. „...akiket szeretek, és akik után vágyódom, örömmöm és koronám...”

Ezekkel a megható, szívhez szóló szavakkal köszönti a gyülekezet tagjait az első versben. Úgy elgondoltam, hogy ez az indulat, ez a szeretetkiáradás, ez az őszinte öröm mennyire fontos, mennyire nem is számít más, ha valakit, valakiket így szeretnek. Miért feledkezem el erről az ajándékról újra és újra?! Miért nem vagyok mindig e tágasságban? Miért kezdem el keresgetni a morzsákat, mikor a mindent akarja adni a mi Urunk? Pál is éppen ennek a kérdésnek a megoldásán munkálkodik. (a filippi gyülekezet két vezéralakjának, Evódiának és Szüntükhének szembenállása veszélyezteti a gyülekezet jövőjét) Inti, féltve és gyöngéden, de nem elfedve a problémát, inti a lázongókat, a külön utakat keresőket, az öngigazultság kicsinyességébe süppedőket, hogy nem szabad széthúzással gyöngíteni az egységet. „...legyen közöttünk egyetértés az Úrban.” - írja a második versben. Akkor. És napjainkban van-e ennél fontosabb intelem? Mert az eltelt évszázadok során oly kevészer sikerült megtalálni ezt az egyetértést.

Ma, ebben a pillanatban van itt az új esély. Az Úr Isten kínálja, pásztorai – a mai apostolok hirdetik és mondják...és én? És mi, kedves testvéreim? Rémisztgetjük egymást, más tervet akarunk, ellenkezünk folyamatosan. Pedig, ha megvan az egyetértés, akkor azzal biztat a hetedik versben, hogy „...meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat...” Nem kell hát többé aggodalmaskodni, sem egymásban keresgélni a hibát. Csak imádságban, hálaadással feltárni a szívünket, hogy életünkben ezután az Úr Isten indulata, az Ő szelídsége, az Ő szeretete munkálkodjon tovább! Amen.

Horváth Csaba

(folytatás a 2. oldalról)

talomnak semmiféle beleszólása nem lehet az egyházi közösség rendjébe vagy hitvallásába.

Ugyanakkor az állami kormányzatnak teljesítenie kell kötelezettségét az egyház iránt, ami ebből áll: „Istennek külső tiszteletét ápolja és védelmezza, a kegyességnek igazi tudományát és az egyháznak állapotát oltalmazza, életünket az emberi társasághoz szabja, erkölcsünket a polgári jó rendhez idomítja, minket egymás között megbékéltessen, a közös békét és a nyugalmat őrizze” (Inst IV,20,2). A genfi kistanács viszont felhatalmazva érezte magát arra, hogy beleszóljon a lelkeszi hivatal betöltésére meghívott jelöltek kiválasztásába, mégpedig úgy, hogy a konzisztórium, azaz a presbitérium tagjait mintegy „tanácsi megbízottnak” tekintette. Emiatt nem is lehetett elkerülni a későbbiekben azt a konfliktust, ami óhatatlanul kialakult a városi tanács és a gyülekezeti vezetés között egyházfegyelmelési kérdésekben.

Kálvin a demokrácia előkészítője?

Kálvin óvatosan fogalmazott arról a kérdéstről, hogy melyik államforma a leghelyesebb. „Nem tagadom, az arisztokrácia, vagy az általa és a polgári közrend által kormányzott állam a többi valamennyit felülmúlja. Az embereknek bűne és hibája idézi elő azt, hogy biztonságosabb és tűrhetőbb, ha a kormányzatot többen tartják kezükben, hogy egyik a másiknak kölcsönös támoga-

tója legyen, hogy egymást tanítsák és intsék, s ha valamelyik a kelleténél tovább megy, többen legyenek bírák és mesterek a szenvedélynek a megfékezésére”, az önkény megakadályozására (Inst IV,20,8).

Kálvin gondolkodásában mindig is megjelentek nyitott ajtók a demokratikus életforma irányában, ezeken azonban ő sem merészkedett nagyon messze a jövő felé, de kétségtelen, kinyitott ilyen ajtókat (Eberhard Busch). A további lépéseket már az utána következő nemzedékeknek kellett megtenniük: a négyféle tagolású egyházi vezetéstől a demokratikus hatalommegosztásig, a zsinati elvtől a parlamentarizmusig.

Az egyház egysége – és az „ökumené”

Az egyház egysége Kálvin számára „felbecsülhetetlen érték” volt. Az egyházak helyi, regionális jellegzetességeit a sokféleségnek tudta be, miként a napsugarakat, melyek az egyetlen Napból származó világosságot viszik tovább. Viszont az egyház testének szétszakadozottságát olyan kihívásnak tekintette, aminek felszámolásáért „mit sem gondolkodnék azon, hogy szükség esetén akár tíz tengeren is átkeljek, ha csak valakinek segíteni tudnék ezáltal” – írta 1552. áprilisában Thomas Cranmernek, canterbury érseknek, a fiatal Anglikán Egyház fejének.”

szerkesztette Váczi Gábor

IDÉN MEGALAKUL A REFORMÁTUS EGYHÁZAK VILÁGKÖZÖSSÉGE

Az alábbiakban örömmel adjuk közre dr. Békefy Lajos református lelkipásztor, újságíró, felelős szerkesztő írásának egy részletét, mely újból egy fontos eseményre hívja fel figyelmünket. Miután tavaly megvalósult a Kárpát-medencei egység, idén a Református Világszövetség és a Református Ökumenikus Tanács egyesül. A létrejövő szervezet, a Református Egyházak Világközössége 110 ország 220 egyházának 80 millió reformátusát fogja öszsze. A Magyar Református Egyház az átalakuló Világszövetségben és a Világközösség tevékenységében is fontos szerepet vállal.

„Ha azt mondom, május 22., erről minden reformátusnak, de sok nem reformátusnak vagy kárpát-medencei magyarnak - éppen a médiák révén is! - rögtön beugrik, hogy az egységes Magyar Református Egyház (alkotmányjogi) születésnapja ez.

Ha azt mondom, 2010. június 18-28. Grand Rapids, Michigan, USA - akkor már alig akad közöttünk, akinek erre beugrana bármi is a fejében, netán a szívében. Pedig legalább ilyen jelentőségű eseményre kerül majd sor idén a világ reformátussága életében, amikor több évtizedes, nem egyszer fájdalmas ütközést is felmutató megosztottság után egyesül a világ reformátussága egyetlen nagy felekezeti családdá. Mi lenne ez más, hogy is lehetne ezt nevezni másként, mint a Szentlélek hatalmas konvergáló, összetartó erő-megnyilvánulásának? És hogy ne lehetne látni, hogy a két egységesülésben valóban a hatalmas mennyei erők történelmi megnyilatkozásának lehetünk tanúi? Minden fájó előzmény ellenére: Trianon és 2004. december 5. mélységes szomorúsága, a Református Világszövetség és a Református Ökumenikus Tanács évtizedeken át tartó külön utassága ellenére, a 20. századi nemzeti és egyéni sorstragediák, könnyek és vér által jelzett nemzeti és nemzetközi drámák ellenére a 21. század elején új pünkösdi erő-megnyilvánulásnak vagyunk átélői a Kárpát-medencében és a református világcsaládban. Igen, végre Szentháromságos Istenünk kegyelmes jóvoltából valami különös csoda töltheti be lelkünket, egyházainkat, gyülekezeteinket. És nem csak az Alkotmányt aláíró 9 kárpát-medencei és amerikai magyar református közösségét, hanem a mintegy 80 millió, nemzeti egyházakban élőkét is. Hiszen a minden emberi határon és megosztottságon felülemelkedő, ám ezek között is milliónknak erőt, összetartó lelkületet és egymásra gondolatot ajándékozó Szentlélek csodájának lehetünk megélői és továbbadói. Nem véletlen, hanem pneumatikus Szentlélek-csoda, hogy a megalakult Magyar Református Egyház május 22-i jelmondata ez: „Krisztus a jövő, együtt követjük Őt”. Az sem véletlen, hanem Istenünk előre látó időzítése, hogy az idén megalakuló új református világközösség, a **Református Egyházak Világközössége** alakuló ülésének jelmondata ez: **„A Lélek egysége a békesség kötelékében”** (Ef 4,3). Milyen egyháztörténelmi egybeesések! Ezek csak a Szentlélek egyesítő erejének erőterében szülehetnek meg. Pedig mennyi erőfeszítés történt, hogy a dolgok ne alakuljanak így! Mennyi félremagyarázás, belemagyarázás, rosszindulat előzte meg május 22-ét. Sandaságok, máig ható megosztó politikai reflexek és még sok minden más. De Isten Lelke tiszta, és egyértelmű választ adott. És érdekes, szinte kivételes módon, ezt még Moszkvában (meg Genfben és talán

Genfben és talán a Vatikánban) is jól értették! I. Kyrill pátriárka, minden orosz ortodox lelki vezetője akart és tudott is május 22-re küldött üzenetében reménységgel és pozitívan fogalmazni: „Őszintén remélem, hogy az Önök együttes erőfeszítése újabb erőt ad a keresztyének közötti párbeszédnek”. És a köztársasági elnök is meglátta benne azt, aminek Isten Lelke a mai nemzedékek vágyának beteljesüléseként az alkotmányozó zsinatot szánta, hiszen Sólyom László fogalmazása szerint a magyar igazolvány bevezetése óta nem történt hasonló horderejű lépés.

És persze az idén megalakuló új református világközösség útját sem kísérte csak egyetértés. Önmagában az a tény, hogy a hidegháborús időkben az ateista és kommunista világrendszerrel még egyházi szinten sem akart semmiféle közösséget vállalni a Református Ökumenikus Tanács, s a falak és a szögcsatornák leomlása után 20 évvel mégis elkezdtek másként gondolkodni, ez is a Szentlélek csodája. Meg az is, hogy a magyar ajkú reformátusságban és teológiában, hogy ne mondjam oktatásban, az ökumené című tantárgyban évtizedeken át agyonhallgatott másikkal nemzeti közönségről ma már lassanként elkezdünk beszélni, mert hallgatni már nem illő, ez sem kisebb csoda, mint az előbbi jó néhány. És ha még azt is hozzáveszem, hogy a **megalakuló új református világcsalád legfontosabb feladatai közé sorolta a következőket: a református identitás, teológia és közösség ápolása, a keresztyén egység előmozdítása világ- és nemzeti szinten, a gazdasági igazságosság segítése, a spirituális megújulás minden eszközzel történő szolgálata, a református vezetői stílus továbbfejlesztése, a misszió erőteljessé tétele, valamint a béke, és a megbékélés munkálása.** Nos, ezek olyan célok, amelyekben a legteljesebb összhangban lehetünk a Szentlélek vezetésével, és sok milliányi református testvérünkkel.

Nem kétséges, hogy a magyar református alkotmányozó zsinat célkitűzései már nem csak párhuzamot mutatnak, hanem konvergenciát is, azaz összetartást, sőt az egységesülő szándékot, akaratot, hitet és reményt jelzik a nagyobb testvér, a református világközösség szándékaival. Hadd idézzem ennek alátámasztására a 22-i magyar református Alkotmányt:

- Egyházunk tagja minden keresztyén, aki a magyar református egyházhoz tartozónak vallja magát, éljen bárhol a világban, és legyen magyar vagy más anyanyelvű.

- Egyházunk a csatlakozó részegyházak zsinati közössége, amely törvényt alkot és megnyilatkozik mindazokban a kérdésekben, melyekre a részegyházak legmagasabb szintű testületei felhatalmazták.

Húsvéti győzelem

„Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod? A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” I.Kor 15,55-57

Van valami felszabadult érzés abban, ahogy Pál apostol felkiált ezekben a versekben, főként, hogy tudjuk azt, hogy a megelőző szakaszban a pokolról, bűnről és a halálról beszél. Akármilyen ijesztő dolgokkal is van tele ez a világ Pál hálát ad az Istennek, aki a győzelmet adja nekünk. Ezt a győzelmet hirdeti a Húsvét, a keresztyénségnek eme boldog örömmünepe.

Mára már annyira elkoptattuk a nagy szavakat, hogy lassan az ellenkezőjét kezdik el jelenteni, mint amit szerettünk volna kifejezni vele. *Örömnünp, győzelem*: olyan üresen konganak, mint az éjszakában szertefoszló suttogás. A húsvét tehát olyan győzelmekről beszél, amit végiggondolni is nehéz.

Feltámadás: a mi értelmünket meghaladja ez a gondolat. De az a baj, hogy a megszokottság unalmával fogadjuk a hírt. Mégis had döbbsenek meg most mindenkit: képzeljük el azt, hogy kimegyünk egyik nap a taksonyi temetőbe, virággal a kezünkben, a jól ismert, megszokott sírhoz, s ahogy odaérünk, azt vesszük észre, hogy a sír üres. A holttest helyett valami angyalszerű lények fogadnának. Tájékoztatnának minket, hogy akit keresünk nincs ott, hanem feltámadt. Az hogy félelem fogna el bennünket egy ilyen hír hallatán, enyhe kifejezés, sokkal inkább valami hatalmas remegés lenne úrrá rajtunk, mint Mózesen a csipkebokor előtt. Mert meghallani a húsvéti hírt olyan, mint valami félelmetes remegéssel tudomásul venni, hogy itt van az Isten. A Feltámadás éppen azt jelenti, hogy itt valami olyan dolog történt, amit nem lehet emberi ésszel felfogni, csak álméklodással tudomásul venni, hogy itt Isten cselekedett.

Joó Sándor azt írja egyik igehirdetésében: „Krisztus sírja fölé kétszer volt ez a szó felírva: *lehetetlen*. Lehetetlen mondja az ember, hogy valaki a halálból feltámadjon! De az Isten is mondott egy lehetetlent, amikor így szól az ApCsel 2:24-ben: *Lehetetlen volt néki a haláltól fogva tartatnia*. És ez az isteni lehetetlen erősebb volt az emberinél...”

Krisztus Feltámadt! „Hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk, a mi Urunk, Jézus Krisztus által.”

Stefán Attila segédlelkész

(folytatás a 4. oldalról)

- Egyházunk alkotmánya biztosítja és szabályozza a Kárpát-medencén kívüli magyar református egyházak csatlakozását is...

- Belső szervezeti rendszerük kialakításában a részegyházak önállóak és függetlenek. Kivételt képeznek ez alól mindazon kérdések, amelyek a közös alkotmányba vagy közös szabályzásra tartoznak.

Hisszük, hogy ha Őt követjük, a megbékélés eszközei lehetünk minden körülmények között. Hisszük, hogy a magyar reformátusság összefogása Jézus Krisztus egyetemes egyházának egységét és hiteles bizonyágtételét szolgálja, melynek mindnyájan tagjai vagyunk. Igen, Isten Szentleke korszakos mennyei erőhatásának, hatóerejének vagyunk nem csak tanúi, hanem átélői, s lehetünk hasznos munkásai a Kárpát-medencében, meg a nagyvilágban is. S ez már nem pusztán **református párhuzamok** létezését jelzi, amelyről bárki kárörvendve azt mondhatná: ezek is csak a végtelenben találkoznak majd egymással, hanem ennél sokkal-sokkal többet! Összefutó, egybetartó, találkozó és egyesülő mennyei erő-nyalábok építő, megújító sodrásában élhetünk, s ez nem kevés! A magyar reformátusság és világ reformátusságának jelmondata így szervesen hangolódhat össze lelkünkben új, erős inspirációvá:

„**Krisztus a jövő – a Lélek egységében és a békeség kötelékében követjük Őt!**”

Bárcsak minél többen meghallanák a maguk nyelvén, és a maguk lelki háza tájékán, mit üzen ez a Lélek ma! Az egységesítő Szentlélek egységet áhító lel-

künknek, gyülekezetünknek, egyházunknak, az egyházak közösségének. Régi, szép énekünk szavaival mondjuk/énekeljük együtt:

„Jövel, Szentlélek Úristen, Töltsd be szíveinket éppen. / Mennyei szent ajándékkal, Szívbeli szent buzgósággal, / Melynek szentséges ereje, nyelveket egyező hitre, / Egybe gyűjtsd sok népeket...”

dr. Békefy Lajos

Aki nem böjtöl, az egyben annak adja a tanújelét, hogy ő már valami mással töltkezett be, de nem Istennel; aki nem böjtöl, abban jóllakik és elalszik az Isten utáni éhség és vágy, aki nem vágyakozik az nem virraszt, és aki nem virraszt azt alva fogja találni az érkező Vőlegény. - A böjt a test kiáltása Isten után, kiáltás a mélységből, abból a szakadékból, ahol a legmélyebb sebzettségünkkel és beteljesületlenségünkkel találkozunk, és ahol engedjük mindezt Isten mélységeibe hullani. A magunk mélységében ui. Istennel találkozunk. Erőtlenységünk mélysége Isten mélysége után kiált: "abyssus abyssum invocat". örvény az örvénynek kiált.

(Anselm Grün: Böjt - Test és lélek imája)

ÚGY LÁTTAM ÉS ÉREZTEM ISTEN LELKÉSZNEK HÍV

2008. őszétől 2009. nyaráig gyülekezetünk segédlelkésze volt Alexandrova Marianna. Szeretnénk újságunkon keresztül is elköszönni tőle, életéről, hitéről faggattuk. (A beszélgetés 2009. második felében készült.)

- Mondanál néhány szót magadról, a családról?

Budapesten születtem, második gyerekként. Édesanyám magyar, édesapám bolgár származású. Nem sokkal születésem után költöztünk Gazdagrétre, egy nagy dél-budai lakótelepre (ahol a Szomszédok című tele-regényt forgatták). Mivel itt jártam bölcsődébe, óvodába és általános iskolába, ezért sok barátom lett és nagyon megszerettem ezt a helyet. Hét évesen, amikor szüleim máshol kerestek lakást, kijelentettem, hogy én innen nem akarok, és nem is fogok elköltözni. Végül tényleg csak két utcával mentünk följebb. Később persze éreztem a panelek hátrányait is...

Hittan órákon ismerkedtem meg igazán Istennel és a Gazdagréti Református Gyülekezettel, amely éppen akkor volt alakulóban. Családommal bekapcsolódtunk a közösség életébe, és ma is sokat jelent számomra ez a lelki otthon.

A Baár-Madas Református Gimnáziumba kerültem kamaszként, és „félidőnél” a szívemhez nőt. Leginkább attól a perctől jártam szívesen iskolába, amikor rátaláltam egy önszerveződő ifjúsági közösségre, amelyet kamaszos lázadásból és provokációból Sörkertnek - azaz S.K.-nak - nevezünk el. A tizenéves lelki hullámzásokban igazi támaszt és biztonságot nyújtott ez a befogadó kis csoport, és mély barátságok szövődtek. Sajnos le kellett érettségiznem, akár-hogyan is húztam volna a dolgot. Nem szerettem, ha megkérdezték, hogy „Mi leszel, ha nagy leszel?”, mert fogalmam sem volt.

- Milyen események indítottak arra, hogy lelkészi pályát, szolgálatot vállalj?

Gyermekként gyülekezetemben sokszor mondogatták nekem az idősebbek, hogy lelkész lesz belőlem, de ezt mindig elutasítottam. Már csak azért is, mert anynit mondták. Dacból. Leginkább az irodalom és a színészet érdekelt. Mondták, tehetségem van hozzá. De elég félelmetesnek tűnt a színészkedés, ezért tanárain tanácsára az ELTE magyar szakán folytattam tanulmányaimat. Nem telt el egy év, és éreztem, hogy sürgősen irányt kell váltanom, mert az irodalmat lehet magyar szak nélkül is szeretni, viszont ez önmagában nem motivált eléggé a szak elvégzésére. Úgy láttam és éreztem Isten lelkésznek hív, de biztosan csak azt tudtam, hogy a teológián a helyem. Így kezdődött el hat izgalmas év teológus hallgatóként, amelyet mindennel együtt kimondottan élveztem.

- Egy évet voltál velünk, azt hiszem sokan a szívkébe zártak! Milyen érzésekkel gondolsz az itt eltöltött időre?

A felnőtté válás igazi kezdetének éltem meg. A teológián sok elméletet tanulunk, igyekeztek a gyakorlatot is biztosítani, de a mély víz az mindig MÁS. Váltakozott bennem az öröm a kudarcral és a hálával. Furcsa volt, hogy már soha nem leszek diák, és bár hallgatóként sokat szolgáltam, főleg az ifjúsági munkában, azt tapasztaltam, hogy ez most egészen más, ezernyi új helyzet vesz körül, amellyel még nem találkoztam. Emellett, ha nehezebben is, de olykor adódott alkalom egy-egy őszinte beszélgetésre, mélyebb testvéri viszony kialakítására, amelyért szívből hálás vagyok.

Mit gondolsz, sikerült itt tapasztalatot szerezned, gazdagodnod lelkileg?

Sokat tanultam, gazdagodtam a kihívások és maga a közösség, az emberekkel való személyes kapcsolatok által. Tapasztalatokat szereztem nem csupán a lelkészi hivatásról, hanem önismeretben is a temetések, és

más kihívások által. Tanultam például arról, hogy meddig terjed az erőm, mi az, amitől megbántódom, mi az, ami felidegesít, és ezzel mit tudok kezdeni, és hogy a gyerekekkel néha nagyon szeretek játszani.

- Milyen szolgálatot végeztél a legszívesebben a gyülekezetben? Azt mindenki láthatta, hogy a gyerekekkel milyen tehetségesen bánsz, és hogy mennyire szeretnek...

A hittan órák voltak a legkedvesebbek, hiányozni fognak azok a gyerekek, akikkel megismertük egymást, akik a maguk szókimondó és őszinte gyermekségével beengedtek az életükbe. Az órákon sokszor én is gyermekké váltam a játékok, énekek sodrásában, közel éreztem magamat hozzájuk. Isten előtt ilyen gyerekek vagyunk. A másik a temetési szolgálat, amely nagy kihívást jelentett, de ugyanannyi áldást is átélhettem. A temetések alkalmával, amikor a kétségbeeséssel és az emberi erő végével találkoztam, akkor Istent is megpillantottam. Döbbenetes, de így történt.

Prédikálni kevésbé szerettem a teológus évek alatt, s ezért ettől eléggé tartottam. Nagy változáson mentem keresztül és bátorító volt megtapasztalni, hogy Isten Lelke engem is használ a testvérek megszólításában. Köszönök minden testvéri bátorítást!

Milyen feladatok várnak még a főiskolán? Miből írod a szakdolgozatod?

Nyár elején szereztem a diplomámat. Bár 2009. szeptemberében még egy utólagos vizsgálatnak vetnek alá, emiatt kissé izgulok, de most már papír szerint is lelkész vagyok. A szakdolgozatomat egy nehéz problémából írtam, gyermekkorban szexuálisan molesztáltak, ennek lelkigondozásáról. Mély fájdalommal tölt el, valahányszor ezzel a témával találkozom, de azért írtam erről, mert tudom, Istennek van ereje meggyógyítani a múlt sebeit.

Mely kérdések, témák érintenek meg leginkább Isten és ember kapcsolatában?

Az előző kérdés alapján már részben érintettük is témáimat. A szenvedő ember lelkigondozása. Isten irgalma, amivel lehajol az emberhez, aki talán saját bűne miatt, talán a másik vétkének következtében, szenved. Az együttérző Jézus, aki egyben győztes király, és van hatalma megszabadítani, megbocsátani és meggyógyítani.

Milyen bibliai idézet, zsoltár, ének áll a legközelebb hozzád?

Az éneklés, dicsőítés közel áll hozzám, ezért sok dicsőítést ismerek, és több kedvencem van. Nem tudok egyet sem kiragadni most közülük. A bibliai idézetekkel is hasonló a helyzet, mint az énekekkel, vagyis több meghatározó, irányadó, megnyugtató igehely ör-

zők magamban (ebbe beletartoznak Jézus Én vagyok mondásai is. Mégis most megosztom a gyülekezettel az egyik legfontosabbat, amelyet a gyülekezeti nap-tárban is olvashatnak: „Ne a régi dolgokat emlegetsetek, ne a múltakon tűnődjétek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagokban folyókat fakasztok.” (Ézsaiás 43, 18-19.)

Akkor szól így Isten a néphez, amikor már csak keseregni tudnak a dicső múlton, vagy éppen a szenvedésekkel terhelt emlékeken, de nincsen élő remény-ségük, nem várnak semmi újat Istentől. Ezért nem láthatják meg Isten terveit, mert folyamatosan hátrafelé tekintenek. (Itt tehát nem a fontos, kellő időben történő emlékezés ellen szól Isten. Annak meg van a helye, mert tudnunk kell mindig a történelmünket, a gyökereinket.) Újrakezdesre buzdít, reménykedésre, erőgyűjtésre, mert a Szabadító közeleg. Ez az üzenet sokszor figyelmeztetett és erőt adott nekem nehéz helyzetekben. Kívánom hogy igaz legyen ez a következő tanévben is minden dunaharaszti testvérem számára, a gyülekezet közössége számára, különösen is ebben az új helyzetben, amikor egy újabb hatodéves teológus fog szolgálni a közösségben. Isten áldjon mindenkit!

Még egyszer köszönjük, hogy jelenléteddel gazdagítottál bennünket, szereteted éreztetted velünk. Isten áldjon!

Csáky Gyöngyi

Következő imaóráink időpontja: április 12., május 3., 18 óra 30 - Dunaharaszti templom
Bibliaóráinkra is szeretettel várjuk minden csütörtökön a kedves érdeklődőket.

A családi étkezések fontossága

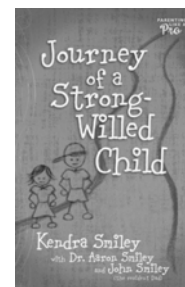
(újabb részlet Kendra Smiley könyvéből szülőknek gyerekekről)

"Azok a tinédzserek, akik hetente csak kétszer vagy annál kevesebbszer esznek együtt a családjukkal, kétszer nagyobb valószínűséggel lesznek szenvedélybetegek azokhoz képest, akik a családjukkal együtt vacsoráznak. Két és félszer nagyobb eséllyel isznak alkoholt és közel 3-szor valószínűbb, hogy kipróbálják a marihuánát." – a Columbia Egyetem Függettség és Szendélybetegségek Nemzeti Központjának kutatásai szerint.

Meglepő, hogy egy olyan egyszerű dolognak, mint a közös étkezés, ennyire mély hatása lehet. De valóban annyira egyszerű egy héten többször is együtt étkezni? A gyerekek manapság rendkívül elfoglaltak iskolai feladatokkal, gyülekezeti tevékenységekkel és családi kötelezettségekkel. Előadásai, meccseik vannak és számos különórájuk - közülük néhány igencsak magas követelménnyel. Tehát...

- Vedd észre, hogy az étkezés ideje fontos! Csupán ennek a ténynek a napi időbeosztásnál történő figyelembe vétele egy olyan hosszú útra vezet, amelynek a végén a közös étkezések valósággá válnak.
- Tizenéves gyermekednek is szüksége van a családdal töltött időre és várja is. Ne higgy annak a hazugságnak, hogy inkább egyedül enne! „Arra a kérdésre, hogy egyedül vagy a családdal szeretnek jobban vacsorázni, a megkérdezett tinik 84%-a azt válaszolta, hogy a közös családi étkezést szereti inkább.”
- Itt egy megállapítás egy meglepő forrás, az Egyesült Sajtó és MTV tanulmányából: „a családdal való időtöltés a legelső olyan tevékenység, amely a 13 és 24 év közötti fiatalokat boldoggá teszi”.
- A probléma nem mindig a gyerekek zsúfolt időbeosztásával van. A felnőttek is találhatják magukat túl sok feladat között vagy agyonhajszolva. Ha úgy döntesz, hogy prioritást kapnak a közös étkezések, akkor ezzel tulajdonképpen a gyermekeidnek biztosítasz elsőbbséget. Ezt pedig észre fogják venni.
- A közös családi étkezések célja a kapcsolattartás. Kevésbé érhető el ez a cél, ha az étkezéshez a TV nézés vagy a mobilok csörgése társul. Manapság bármilyen műsort fel lehet venni, hogy később nézzük meg. Hagyatkozz a technológiára, és inkább keresd az együttlétek kreatív módjait!

Faragóné Sárdy Emőke fordítása

EGYHÁZFENNTARTÓI JÁRULÉK

Szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik egyházunk fenntartásához adományaikkal az elmúlt esztendőben hozzájárultak. Sokan nem tudják, gyülekezetünk élete alapvetően két forrásból: híveink adományaiból és a persely pénzeiből biztosított. Ezért nagyon fontos volt számunkra minden beérkezett adomány.

Látjuk, hogy a 2010-es esztendő anyagilag még nehezebb helyzetbe hozza a családokat, s az adakozás még nagyobb önzetlenséget igényel. Ezért előre is **köszönjük, ha testvéreink továbbra is segítik egyházunk életét és Istennek való szolgálatát.**

A 2010-es esztendőben gyülekezetünk presbitériuma korcsoportok szerint a következőképpen határozta meg az egyházfenntartói járulék minimumát:

Nyugdíjas: 2.500 Ft/év
Nyugdíjas család: 4.000 Ft/év

Aktív dolgozó: 4.500 Ft/év
Aktív dolgozó család: 6.000 Ft/év

Az egyházfenntartói járulék beszedése napjainkban a sok szélhámos házalása miatt egyre nehezebb, ezért **kérjük híveinket, hogy az egyházfenntartói járulékot** - hétköznapokon a hivatali rend szerint, vagy a vasárnapi istentisztelet alkalmával - **a lelkeszi hivatalba hozzák be.**

Az egyházfenntartói járulék befizetésének másik módja a banki átutalás.

Számlaszámunk: 1091 8001-0000 0038-2813 0003

A megjegyzés rovatba kérjük feltüntetni: „*egyházfenntartói járulék 2010.*”

Mivel gyülekezeti életünk kifizetései folyamatosak, ezért tisztelettel kérünk mindenkit, befizetését az év első felében rendezze.

A Magyarországi Református Egyház technikai kódja: 0066

Az ide érkező adományokat a Közegyház kapja, s abból a Református Egyház Intézményei részesülnek.

Sajnos gyülekezetünknek még nincs alapítványa, így az 1% -os adófelajánlásokat nem tudjuk fogadni. A következő alapítványokat ajánljuk a testvérek figyelmébe:

Bethesda Kórház Alapítványa:	18042539-1-42	Agapé Alapítvány (Ceglédi Szeretetotthon)	18674145-1-13
Magyar Bibliatársulat Alapítvány	19700739-2-43	KÁROLI GÁSPÁR Egyetemi Alapítvány	18229336-1-43
Magyar Református Presbiteri Szövetség	19675039-1-43	Református Fiatalok Szövetsége	19018184-1-43
Ref. Dunamenti Kistérségi Diakónia (Majosháza)	18673539-1-13	BÁRKA Alapítvány, Dunaharaszti	19664383-2-13

GYÜLEKEZETI NAPTÁR

Március

- 21. 17.00 Házaskör – Dunaharaszti
- 27. 18.00 Virágvasárnapi gyermek alkalom – Taksony
- 28. 8.00 Virágvasárnapi istentisztelet – Dunaharaszti
- 10.00 Virágvasárnapi gyermek alkalom – Dunaharaszti
- 15.00 Bibliaiskola – Dunaharaszti
- 31. 17.30 Bűnbánati istentisztelet – Taksony

Április

- 1. 18.00 Nagycsütörtöki istentisztelet – Dunaharaszti
- 2. 10.00 Nagypéntek úrvacsorás istentisztelet – Dunaharaszti
- 18.00 Nagypénteki passió játék – Taksony
- 3. 18.00 Nagyszombati istentisztelet – Dunaharaszti
- 4. 7.00 Temetői istentisztelet – Dunaharaszti
- 8.00 Húsvét vasárnapi úrvacsorás istentisztelet – Dh.
- 8.30 Húsvét vasárnapi úrvacsorás istentisztelet – Taksony
- 8.00 Húsvét vasárnapi úrvacsorás istentisztelet – Dh.
- 5. 10.00 Húsvét hétfő úrvacsorás istentisztelet – Dunaharaszti

filmklub

• Április 11., 16 óra

Más világ – színes, magyarul beszélő, spanyol-francia-amerikai thriller, 100 perc, 2001., rendező: Alejandro Amenábar

• Május 2., 16 óra

A fal – színes, magyarul beszélő, angol zenés dráma, 91 perc, 1982., rendező: Alan Parker

• Június 6., 16 óra

Tavas, nyár, ősz, tél... és tavasz - színes, magyarul beszélő, dél-koreai-német filmdráma, 99 perc, 2003., rendező: Kim Ki-duk

Szeretettel várjuk kedves Testvéreinket, Barátainkat a vetítésekre a

Nyelvoktató Házban!

(Dunaharaszti, Dózsa György út 61.)

Gyülekezetünk az új református templom javára 2009. december 5-én jótékonyági estet tartott

Már hónapokkal az alkalom előtt elkezdődött a szervezés, és a vásárra a gyűjtés. Az est tulajdonképpen három fő részből állt. A megnyitó után a leendő templom terveit mutatták be, majd következett a fiatalok színdarabja és végezetül a vásár.

Hogy a látványtervek elkészüljenek időben, több lelkes ember munkájára volt szükség, akik idejüket, erejüket áldozva álltak a fontos cél mellé. Köszönet illeti azokat is, akik az est során szorgoskodtak. Név szerinti felsorolásba nem bocsátkozom, nehogy valakit kifelejtsek, de 10-12 ember segítsége nélkül nem sikerülhetett volna így, ez az est. Az emberek fogadásánál, ruhatárnál, vásárban, a technikánál többen szorgoskodtak. A vásáron azokat a tárgyakat árultuk, amit korábban a gyülekezet felajánlott, és a templomba behozott. Több értékes és szép dolgot tudtunk így eladni. A felhívásunk a dunaharaszti újságban is megjelent, két Dunaharaszti élő művész is megkeresett minket és felajánlották munkáikat. Köszönjük Brauswetterné Katinak, és Lehel Endrének. Az estet a fiatalok színdarabja is színesítette, akik a Párbaj című darabot adták elő. Sok munkát és energiát fektettek bele, köszönjük nekik. Köszönjük továbbá az önkormányzat képviselő testületének, hogy a művelődési házat számunkra ingyen biztosította, illetve a Művelődési Ház minden dolgozójának a segítségét.

Az esten körülbelül 200-250 fő jelent meg és az önkormányzattól is többen elfogadták meghívásunkat. A támogató jegyből illetve a kirakodó vásárból közel 600.000 Ft gyűlt össze, ami rendkívül örömteli dolog. Remélem, hogy ennek azt estnek lesz folytatása, ötleteink már vannak, és hisszük, hogy Isten is támogatni fog ezekben. Szívesen fogadjuk a gyülekezet részéről a javaslatokat, észrevételeket, amivel építeni tudják a következő alkalmunkat.

Szanyi Éva

Dunaharaszti Református Templom - Rákóczi út 21.
Taksonyi Református Imaház - Virág utca 6.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 24 490-389)
Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba - Szerkesztő: Csáky Gyöngyi
Szerzők: dr. Békefy Lajos, Faragóné S. Emőke, Horváth Csaba, Stefán Attila,
Szanyi Éva, Váczi Gábor - Tördelés, grafika: Csáky István
e-mail: szerkesztoseg@dunaharasztireformatus.hu